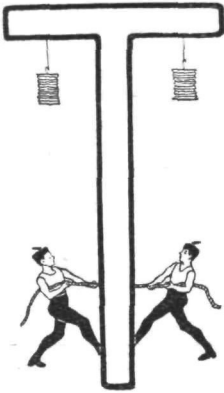

DAVORINOV:

Bajka o citrončku.

ih pomlad je prišla, vir sladkosti in veselja. Dahnila je na zemljo, da so vstale zelene bilke, da je pognalo brstje na golem drevju.

Pod zemljo je donel glas, silen in močan; slišali so ga zvončki, vijolice, trobentice in bele marjetice in so vstali. Začudeni so bili nad naravo, ker je sijalo solnce in se smejala življenju. Ptičke so se vrnile iz daljnih krajev in pozdravile pomlad; veseli glasovi so plavali čez poljano...

Solnce je zbudilo tudi citrončka, ki je spal v mali bubi pod široko streho. Izpredel se je iz postelje in si pomel oči, ko je ugledal svetlo solnce nad seboj. Pogladi in oznažil si je mala rumena krilca, brčice si je navihal in se odpravil v svet. Plaval je po zraku kot izgubljen žarek zlatega solnca in iskal znancev.

Siv krt je šetal po razoru. Zagledal je v zraku rumenega prijatelja in mu zaklical: »Kam pa, kam, citronček?«

»Ej, stric,« je odgovoril citronček, »ravnokar sem se zbudil, na pojedino sestre Pomladi grem.« In je odletel dalje...

Priletel je na gozdni breg, kjer je sedela Pomlad in kjer so stale mize iz zelenega mahu.

Pomlad, sestra citrončkova, je sedela na zeleni travi in sprejemala goste. Lepa je bila in ponosna, vsa posuta s cveticami in z zeleno krono na glavi. Vse stvarstvo je bilo njeno, in solnce ji je sijalo iz lepih oči...

Veliko živalc je bilo že tam: zelene žabice s hreščečimi trombami, rjavi hrošči, dolge pisane gosenice, lokavi kačji pastirji, kavalirske mušice, čebele v spremstvu os in trotoev, vitke enodnevnice in rejeni čmrlji, citrončkovi prijatelji.

Prišle so tudi male pikapolonice; zibale so se in se priklanjale zbrani družbi. Tudi črni muren in kobilica, vsa zeleno oblečena, sta obiskala družbo in zaigrala pesem, da so si navzoči brisali solze navdušenja. Ko se je gostija že davno začela, je prišel leni polž in opravičeval svoj pozni приход. Na modernem aeroplanu se je pripeljal lahki komar, obletaval goste in jim kazal svojo umetnost...

Citronček, opravljen za ples in veselje, je prisedel k mizi prijateljev čmrljev. Urne natararice mravlje so točile pijačo pri zvončkih in trobenticah in jo nosile na mize. Na male krožnike marjetic so prinašale ročna zelišča in sladke koreninice; gostje pa so srkali pijačo z modrih kelihov pomladanskega žefrana. Iztočile so veliko pijače in ker se jim je zdel citronček najlepši, so mu je prinesle največ. Rumeni kavalir pa je izpil vse, zakaj v prešerni radosti je pozabil na mero in moč pijače in se upijanil.

Pozno popoldne, ko je jelo zahajati solnce, je končala Pomlad svojo gostijo; poslovila se je od gostov in odšla...

Tudi gostje so se razšli, in citronček je odfrfral domov. Postrani je letal, krilca so udarjala neenakomerno, da ni čutil bližajočega se vetra.

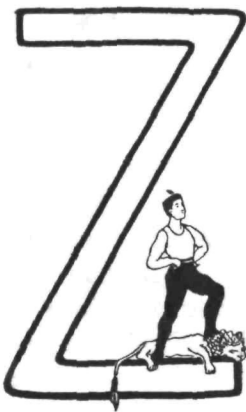
Na grmu sredi polja je sedel kos, mežikal v solnce in si žvižgal večerno pesem. Ugledal je metulja, zmedenega in vihravega, in nehal peti... Citronček je letel dalje; toda pripihal je veter in ga odnesel v razor. Ondi, na črni vlažni zemlji, je počival metulj in zaspal. Prišla je noč, zvezdnata, mrzla pomladanska noč; citronček je poginil, rumena pega v razoru...

Ko je zjutraj posijalo solnce, je prišel iz luknje med njivo stric krt. Ugledal je metuljčka, mladega citrončka, v razoru in se vrnil v zemljo. In ni ga bilo več nazaj tisti dan...

IVO TROŠT:

Zvonček bahač.

Zgodaj spomladi se dvigne zvonček iz zemlje, se baha ozira po snivajočem travniku, ki še ves pust in premrl komaj čuti žarkov pomladnega solnca, in kliče: »O, cvetice, mlade ve sestrice! Kako ste zaspane! Solnce se široko smeje z neba in vas vabi v veselo življenje. Kaj da se niste še naspale, zaspanke?«

Druge pomladne cvetice so se šele prebujale iz zimskega spanja in komaj so v snu čule mladega bahača. Kar se oglasi izpod bližnjega grma troben-tica, ki je s samo enim očesom gledala iz talne ruše: »Nam očitaš, da smo zaspane. Koliko prej si se pa ti lani spravil spat kot me! Ali ne pomniš, kako si bil že hromoten, zaspan, star in malo več živ, ko smo me bistro gledale v božje solnce ter se košatile s cvetjem in zelenjem? Kdor dolgo spi, se tudi naspi.«

Zvonček je previdno povесil glavico, spoznal resnico in molčal.

Že cvetke cveto . . .

*Na trati zeleni že cvetke cveto,
na barju so že tulipani,
upirajo čašice v modro nebo
in solnčece sveti v poljani . . .*

*Kot cvetke po solncu zelo hrepene,
želijo po jutranji rosi,
odprimo pomladi zdaj svoje srce,
da vanje veselja natrosi!*

Davorinov.

